

TJDLOOS

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Sanne Donders, 2017

Natasha Rosenbrand

Wolfert van Borselen Tweetalig

8 september 1955

‘Gaaf het?’ vroeg Henk aan het meisje die net op de grond was gevallen. Het was een zonnige dag, een van de laatste van het seizoen.
‘Ik ben oké,’ zei het meisje. ‘Wie ben jij?’ vroeg ze.
‘Henk, Henk Pieters,’ antwoordde Henk.
‘Ik ben Maria. Ik ben zeven en een half jaar oud,’ zei het jonge meisje.
‘Ik ben vandaag 8 jaar geworden,’ liet de jongen weten.
‘Gefeliciteerd. Ik vind jou wel leuk,’ verklaarde het meisje.
‘Oké,’ zei Henk. ‘Zullen we morgen samen spelen?’
‘Ja!’ antwoordde het meisje enthousiast.
‘Oké!’ zei Henk, ‘om vier uur zullen we hier staan.’
‘Wees niet te laat,’ waarschuwde Maria.
‘Ik ben nooit te laat,’ belofde Henk.

6 januari 1965

‘Shh, mijn ouders mogen ons niet horen,’ zei Maria.
‘Rustig maar, het komt wel goed. We worden niet betrapt,’ stelde Henk haar gerust.
‘Komen we wel op tijd?’ vroeg Maria aan Henk.
‘Natuurlijk komen we op tijd, ik ben nooit te laat.’
De vrienden waren al onafscheidelijk vanaf het moment dat ze voor de eerste keer hadden afgesproken. Die nacht was het zover, hun eerste date. Het stelletje danste de hele avond lang door, liedje na liedje hielden ze elkaar vast.
‘Ik denk dat het tijd is dat ik je naar huis breng,’ zei Henk.
‘Nog een liedje,’ smeekte Maria.
‘Ik moet op tijd thuis zijn, zodat ik nog genoeg kan slapen voordat ik moet gaan werken.’
‘De dag dat jij te laat bent is de dag dat de wereld vergaat,’ zei Maria.
‘Laten we hopen dat dat nooit zal gebeuren dan.’

15 april 1985

‘Ik hou van je,’ verklaarde Maria tegen Henk.

‘Welnee, joh, dat kan niet,’ stelde Henk vast.

‘En hoezo niet?’ vroeg Maria.

‘Ik weet toch wanneer ik van iemand hou.’

Maria en Henk waren net samen ingetrokken. Maria wilde het zodat ze elke dag samen wakker konden worden, Henk wilde het omdat Maria dichterbij zijn werk woonde, en hij wilde altijd op tijd komen.
‘Houden van, houden van. Zo’n overdreven concept. Ik vind jou leuk, jij vindt mij leuk. Dat is toch genoeg,’ zei Henk. Henk was nooit de beste in zijn gevoelens uiten. Ook al zou hij alles doen voor het ene meisje dat hij zo lang geleden van de grond heeft geholpen, zou hij het aan niemand laten weten.

‘Dus jij houdt niet van mij?’ vroeg Maria met tranen in haar ogen. ‘Alles wat we samen hebben gedaan, betekent niks voor jou?’

‘Ach, vrouw, stel je toch niet zo aan. Ik zei het toch al, ik vind je leuk. Heel erg leuk zelfs. Nou, ik moet nu wel gaan, anders ben ik te laat op mijn werk,’ zei Henk terwijl hij zijn jas aandeed. ‘Prima, ga maar. Maar waag het niet om terug te komen.’ En toen sloeg Maria de deur achter Henk dicht.

8 september 1995

Henk wist waar ze zich zou bevinden. Op dezelfde hoek waar ze was gevallen zo veel jaren geleden. Ook al hebben de twee elkaar jaren lang niet meer gezien, wist hij dat ze deze traditie nooit zou breken. Tien minuten zou ze zich zelf geven om haar relatie te rouwen. Tien minuten elke jaar en dat was het. Toen Henk al zijn moed bij elkaar had geschraapt liep hij op haar af, bereid om zijn liefde te verklaren. Maar toen hij het flikkeren van een gouden ring om haar ringvinger zag en de liefde in haar ogen toen zij naar een bepaalde man keek, stopte hij met lopen. Zijn ene voet kon niet meer voor het andere. Want ook al bleven de vogeltjes fluiten en ook al scheen de zon nog hoog in de lucht, wist Henk dat zijn wereld verging. Hij was te laat.